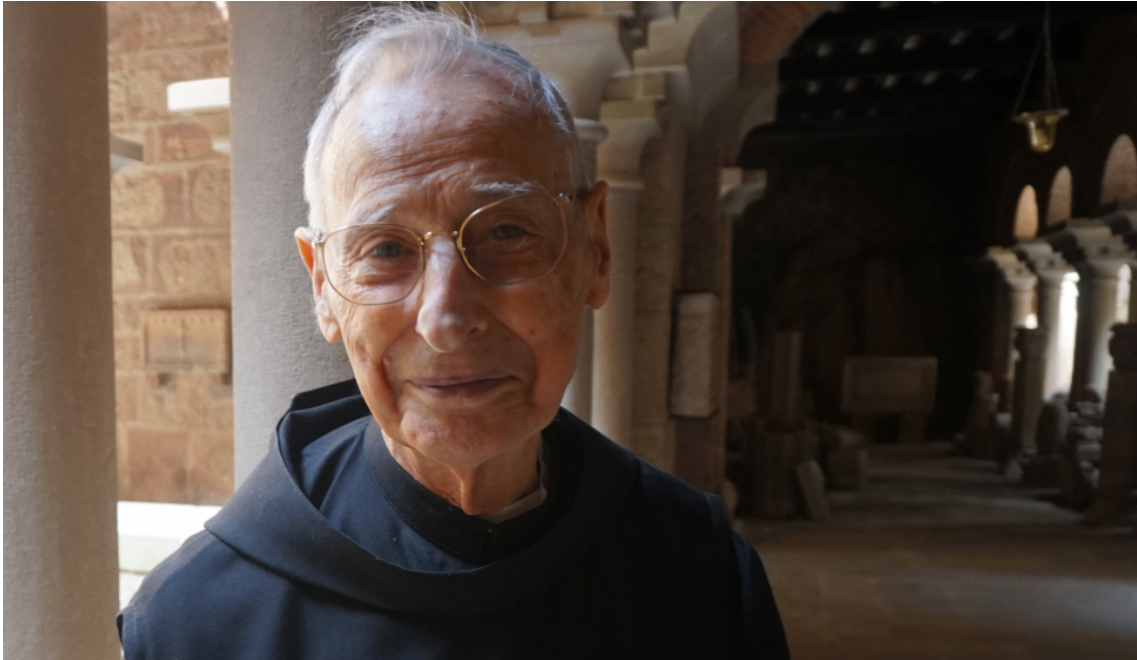

El Déu entranyable i sorprenent d'Hilari Ragner

Dv, 2/10/2020 per Catalunya Religió

(Teresa Forcades) “A mi sempre m’ha anat bé la tècnica del cargol”, em deia. “El cargol, així que li toquen les banyes, ràpidament les amaga i, així que deixen de tocar-les-hi, ràpidament les estén de nou. I sembla que no es cansa mai de fer-ho”. Mentre ho deia torçava un xic el cap i li somreien molt divertits els ulls clars, convidant-me a anar més enllà de les mesquineses quotidianes vers un horitzó de llum que és l’únic que de veritat importa.

La vida monàstica del [pare Hilari](#) no va ser fàcil. Moltes vegades va haver d’amagar les banyes i moltes vegades les va estendre de nou; amb cada cicle, el cor semblava que se li eixamplava una mica més, com si en ell s’anés fent veritat la promesa del salmista que **Sant Benet** inclou en el pròleg de la Regla: “Correràs amb el cor eixamplat pels camins dels manaments” (Ps 118,32). La germana **M. Alba** gaudia especialment del seu humor en les homilies: “Té punxa”, deia. Jo em fixava que era un dels pocs monjos que en llegir l’evangeli unia les mans davant el pit en el gest típic de pregària i m’agradava la seva combinació de pietat i irreverència. Parafrasejava **Sant Agustí**: “Si robo un vaixell, em diuen pirata. Si en robo mil, em diuen banquer”. I citava el seu estimat **Joan XXIII**: “Senyor, ara jo vaig a dormir, que estic cansat. De l’Església, cuida-te’n tu fins demà”.

El vaig conèixer l’any 1993 i encara porto, força apedaçat, l’hàbit que ell va beneir. Va ser ell qui em va parlar per primera vegada del [Monestir de Sant Benet](#) i em va convidar a visitar-lo, tot dient: “Fa vint anys que no hi entra ningú. No hi ha cap jove que vulgui anar a enterrar-s’hi”. Quan vaig entrar-hi quatre anys més tard, vaig tenir la sorpresa de rebre una nota seva que deia: “Com he desitjat menjar amb tu aquest sopar pasqual’. El text de Lluc (Lc 22,15) diu “amb vosaltres”. Ell havia escrit “amb tu”. Em va colpir la noció del desig de Déu, personalitzada d’aquesta manera. És possible que Déu no només ens aculli i ens protegeixi, sinó que ens desitgi, personalment, a cadascú?

Crec que el pare Hilari ho havia descobert. Em puc imaginar que no ho va

descobrir de seguida, sinó en una de les moltes nits fosques que devia haver patit, potser a l'exili de Colòmbia o abans d'anar-hi. No ho sé. El que sí sé és que a mi em va orientar des de l'inici en la direcció d'un Déu entranyable i sorprenent, capaç de penetrar el cor de cap a cap. Un Déu exigent, però en absolut sever. Que coneix i acull la feblesa humana. Que ens estima amb bogeria i desitja ardentment que vulguem sopar cada dia amb ell.

Dono gràcies a Déu per la vida del pare Hilari i per haver-lo posat al meu camí; l'imagino assegut a la falda d'**Abraham**, gaudint de l'alegria sense fi de Déu que la seva fina ironia tan bé va saber anticipar, i dient-nos: "Ànims! Que paga la pena".

Teresa Forcades i Vila és monja benedictina